

Pozsony, 1970. május 9. Az Új Szó Csemadokot támadó írása, amellyel kezdetét veszi a szövetség 1968–1969-es tevékenysége és vezetése elleni sajtókampány.

ÉN ÍGY LÁTTAM...
A CSEMADOK-ban történt

Az 1968-ban hazánkban végbement politikai változások hatással voltak a CSEMADOK életére is, mind pozitív, mind negatív értelemben. Pozitív értelemben beszélhetünk arról, hogy az akkori helyzet lehetővé tette a nemzetiségi problémák megoldásánál mutatkozó múltbeli torzulások helyrehozását, a nemzetiségi kérdés igazságos rendezésének meggyorsulását, létre jöhetett a március 12-i állásfoglalás, ami szerintem őszinte megnyilvánulás volt, segíteni akarás a pártnak a nemzetiségi problémák megoldásánál. A javaslat megjelenésekor már érezhető volt a jobboldali erők előretörése. A hírközlő eszközökben egyesek hisztériát igyekeztek kelteni a CSEMADOK javaslatával kapcsolatban, ahelyett, hogy józanul mérlegelték volna a beadványt. Kezdetben vita alapját képezte, hogy az állásfoglalás megjelenjen-e a sajtóban, vagy elég lesz, ha csak az illetékes párt- és állami szervek szereznek róla tudomást. Utólag megállapíthatjuk, hogy az állásfoglalás nyilvánosságra hozatalával akaratlanul is hozzájárultunk a nacionalista hangulat továbbgyűrűzéséhez. Az állásfoglalás megmozgatta a magyar burzsoá nacionalista elemeket is. Érezhető volt ez a CSEMADOK némelyik járási bizottsága állásfoglalásának szövegezésénél.

A jobboldali opportunisták és nacionalisták tagadták és semmibe vették az eddigi eredményeket, dilettantizmussal vádolták az apparátus régebbi dolgozóit. Megindult a CSEMADOK-ban a tisztséget betöltő egyének rágalmazása, azok tehetetlenségének bizonyítása, a magyarsághoz való viszonyuk kétségbe vonása stb. Az egyre erősödő jobboldali demagógia hatása az 1968. június 8–9-én Dunaszerdahelyen tartott központi bizottsági ülésen jutott kifejezésre, mikor az ülésre meghívott 25-30 idegen személy, az ifjúsági klub-vezetők, és a MISZ tanácsstagok jelenléte kedvezőtlenül befolyásolta a központi bizottság pártonkívüli tagjainak nézeteit, sőt a párttagokét is. Így jött létre „kontrasztként” a pártcsoport ülésére az úgynevezett „pártonkívüliek” értekezlete, ahol az egyes MISZ tanácsstagok voltak a hangadók és „vitték a prímet”.

Megkönnyítette a bomlasztó szándékú személyek munkáját, hogy a központi bizottsági ülésen az apparátus tagjai, a járási bizottságok elnökei nem juthattak szóhoz „az idő rövidségére” való hivatkozással. Ugyanakkor az említett elemek megbízottjai korlátlanul kifejtették nézeteiket. A központi bizottság új elnökségének megválasztásakor az apparátus tagjainak, a járási bizottságok elnökeinek a szavazás időtartamára el kellett hagyniuk a helyiséget, de az ifjúság képviselői a teremben maradtak, közbeszólhattak.

A CSEMADOK-ban így végbemenő „megújhodási” folyamat megnyitotta az utat az úgynevezett „progresszivisták” határt nem ismerő követeléselei előtt. Egyre inkább előtérbe került az a gondolat, hogy a CSEMADOK-ot vezetni csakis az eddig „félreállított” értelmiség hivatott, tekintet nélkül arra, hogy kinek milyen a viszonya a szocialista rendszerhez, vagy magához a CSEMADOK-hoz. Megindult a magyar értelmiség felkutatása, „rátermett” egyének keresése az előre eltervezett politikai és közéleti funkciókba.

A CSEMADOK az egyre erősebben követelőző elemek nyomására egyre inkább politikai jelleget öltött, amit az új program is kifejez. Ez a program a politikai célkitűzések

mellett a hangsúlyt a tudományos munka végzésére irányította s megkezdődött a központi apparátus ilyen káderekkel való feltöltése. Az új program megvalósításának ürügyén egyre sürgetőbb követelményként merült fel egy új központi bizottság felállítása, amelyre 1969 tavaszán került sor.

A CSEMADOK új programja, szerintem, az akkori zűrzavaros politikai helyzetet tükrözi és egyes részei politikailag helytelenek. A tudományos munkával foglalkozó részének születésekor az volt az elképzelés, hogy a magyar értelmiség 90 százaléka bekapcsolódik annak gyakorlati megvalósításába. Az azóta elmúlt két év azt igazolja, hogy ez is csak illúzió maradt, mert az az értelmiség, aki távol tartotta magát a CSEMADOK-tól a múltban (tisztelet a kivételnek) továbbra is passzív.

Az augusztus 21-i események után a jobboldali erők, érezve a húrok szűkülését, még vadabb propagandába kezdtek a Szovjetunió és a szövetséges országok ellen. E „hangulathullám” a CSEMADOK-ban is éreztette hatását. Az ellenséges propagandától túlfűtött érzelmeket nem csillapította a CSKP KB novemberi és decemberi plenumának határozata, és a nyugalomra intő felhívások sem. Ilyen körülmények, politikai ingadozás közt került sor a CSEMADOK X. rendkívüli országos közgyűlésének előkészítésére, illetve összehívására. Az új irányvonal „új embereket” kívánó elve alapján sikerült a CSEMADOK központi bizottságából kirekeszteni számos munkást és efsz-tagot, holott a CSEMADOK tagságának 80 százalékát az említett két osztályhoz tartozók alkotják.

Az elmondottakból is látható, hogy a jobboldali opportunizmus módszerei a CSEMADOK-ban is érvényesültek. Szerintem elsősorban azért, mert hiányzott a vezetőségnek a felismerésnek az a foka, hogy ráébredjen: a kétarcú játék a szocialista rendszer megdöntésére irányult. Bármennyire is nehéz, le kell vonni a tanulságot, hogy az, ami történt, ne ismétlődhessék meg soha.

GŐGH LÁSZLÓ,
a CSEMADOK KB titkárságának dolgozója

Új Szó, 1970. május 9. 5. p.

118

Pozsony, 1970. május 11. Határozat a Csemadok KB üléséről, amely amellet, hogy általában pozitívan ítélte meg a szervezet 1968–1969-es tevékenységét, törölte a szövetség dokumentumainak egyes kitételeit, s több személyi változást hajtott végre vezető testületeiben.

H a t á r o z a t a CSEMADOK KB 1970. május 11-i IV. üléséről

A CSEMADOK Központi Bizottsága 1969. november 8-án⁴²⁴ megtartott ülésén megválasztott bizottság elkészítette értékelését szövetségünk 1968–69-ben kifejtett tevé-

---

424 Helyesen: november 9-én.